

BENT NIELSEN

"Bent, man leger ikke med fjenden," sagde min bedstefar. Han var gal på mig. Så svarede jeg, "javel, hr." og gik ud og legede videre med min tyske veninde. Jeg var en lille smule forelsket i hende. Hun var jo lidt ældre end mig. Med mørkt hår.

Interviewet og redigeret af Liv Høybye

Tekst og billeder er under ophavsret og må ikke gengives uden tilladelse.

MIN TYSKE VENINDE

Jeg boede i Ringkøbing, hvor jeg mødte hende ude foran kasernen. Jeg var seks eller syv år, og hun var et par år ældre end mig. Hendes far var officer i den tyske værnemagt. Han var ingeniør og byggeformand for Atlantvolden fra Hvide Sande til Houvig. Moren var blevet dræbt under blitzten i Hamborg i 1943. Faren tog datteren til Ringkøbing for at være i nærheden af hende. Hun talte godt dansk, fordi hendes far og mor var dansksindede. Vi legede meget sammen, men min bedstefar blev gal på mig.

Vi legede røvere og soldater. Og krig. Hun boede på kasernen i Ringkøbing, hvor hun fik undervisning af en tysk soldat. Og lidt af mig. Fordi hun var det eneste barn på kasernen, gav faren hende lov til at lege med os. Vi var mange, der ville lege med hende. Der var Carlo, Svend, Erik, Anne Grethe og de fire Bent'er: lille Bent, mellem Bent, store Bent og Bent Mogrøv. Det navn fik han, fordi han altid faldt omkring, hvor han gik. Jeg var lille Bent.

En menig tysk soldat kiggede efter hende, fordi faren havde travlt. Jeg var velkommen på kasernen, men ikke nogen af de andre børn. Det var meget spændende på kasernen, hvor der var mange soldater og også feltmadrasser. Den ene sagde til mig; "Du holder dælme bøtte." Jeg måtte ikke fortælle om hende udenfor kasernen. Jeg sagde det alligevel til min far og mor, men ikke til min bedstefar, som boede lige ved siden af.

Bent Nielsen med sin bedstefar
Affotograferet af Liv Høybye.

Billedet er under ophavsret og må ikke gengives uden tilladelse.

Hun hed Jenny, tror jeg – min tyske veninde. Men jeg er ikke sikker. Det kunne være sjovt at se hende i dag. Hvis hun lever. Efter befrielsen rejste hendes far til Hamborg og tog hende med. Siden har jeg ikke set hende.

“HAN KOMMER TILBAGE OG SKYDER DIG!”

De tyske soldater gik ned til mejeriet og købte flødeskum for en krone. Det var kun flødeskum i et kræmmerhus, og de spiste det med det samme. Det synes vi danskere var mærkeligt. En dag, da jeg kom gående med en spand mælk fra mejeriet, kom en tysker og spurgte mig: "Kan du være venlig og fortælle mig, hvor mejeriet ligger?" Med vilje viste jeg ham den forkerte vej, og han sagde: "Danke schön." Så grinte jeg og gik hjem og fortalte min mor, hvad jeg havde gjort. Hun sagde; "Bent, er du rigtig klog. Han kommer tilbage og skyder dig. "Så turde jeg ikke gå uden for en dør i 14 dage.

Erindringen er en del af projektet "Krigens Sidste Stemmer – fortællinger fra aarhusianske plejehjem." Projektet er blevet til gennem et samarbejde mellem Sundhed og Omsorg i Aarhus Kommune, Stadsarkivet, frivillige fra Besættelsesmuseet i Aarhus 1940-1945/Den Gamle By samt fotojournaliststuderende fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

Du kan også læse erindringen i magasinet under følgende link:

<http://reader.livedition.dk/aarhuskommune/880/>